

Sygn. akt IV CSK 563/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku I. K.
przy uczestnictwie P. P. D., Starostwa Powiatowego w [...] i Gminy W.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. P. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek I. K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. P. D. - uczestnik postępowania o rozgraniczenie z wniosku I. K. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 5 kwietnia 2018 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 5 stycznia 2018 r., którym rozgraniczono nieruchomość położoną w obrębie ewidencyjnym N., Gmina W..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy brak zrealizowania funkcji rozpoznawczej i kontrolnej przez Sąd drugiej instancji. W szczególności Sąd - zdaniem skarżącego - nie rozważył możliwości dokonania rozgraniczenia według stanu prawnego oraz nie rozpatrzył zarzutu zasiedzenia części spornej nieruchomości.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi

wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom. W pierwszej kolejności należy podkreślić, że wykonywanie przez sąd odwoławczy funkcji kontrolnej może obejmować zarówno rozważanie dodatkowych przesłanek podstawy prawnej bez konieczności przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, jak i przyjęcie ustaleń tegoż sądu, a nawet dokonanej przez niego oceny prawnej za własne. Obie możliwości wynikają z przyjętej w polskim postępowaniu cywilnym zasady apelacji pełnej, wedle której zadaniem sądu drugiej instancji jest powtórne rozpatrzenie sprawy. Dalsze zaś rozważania sądu oraz ich zakres są zależne od wyniku powtórnego zbadania sprawy. Jeżeli Sąd odwoławczy dochodzi do przekonania, że sprawa wymaga wyjaśnienia dodatkowych przesłanek albo ocenia podstawę prawną przyjętą przez sąd pierwszej instancji za błędną, to – z uwzględnieniem ściśle wykładanych wyjątków z art. 386 § 4 k.p.c. - sąd odwoławczy ma obowiązek samodzielnie ocenić okoliczności sprawy zgodnie z przyjętą przez siebie podstawą prawną. Z drugiej strony, jeżeli zbadawszy sprawę sąd odwoławczy dochodzi do wniosków pokrywających się z rozważaniami sądu pierwszej instancji nie ma obowiązku powielania sposobu uzasadnienia przyjętego przez sąd pierwszej instancji, lecz może zastosować powszechnie przyjętą formułę „przyjęcia okoliczności faktycznych bądź uzasadnienia prawnego sądu pierwszej instancji za własne”. Warto zwrócić uwagę, że formuła ta nie oznacza, że sąd drugiej instancji nie zbadał sprawy, a to, że po zbadaniu sprawy doszedł do wniosków tożsamyh z wnioskami sądu pierwszej instancji. Należy pamiętać o tym, że język prawniczy w skondensowany, ale precyzyjny sposób przekazuje idee, które w języku potocznym można by opisać za pomocą większej liczby słów. Tak jest również w przypadku tej formuły. Odnosząc się natomiast do podnoszonego

przez skarżącego faktu nierozpatrzenia zarzutu zasiedzenia części spornych gruntów, Sąd Najwyższy wskazuje, że przyczyny dla których zarzut ten mógł zastać rozpoznany Sąd Okręgowy wskazał wyczerpująco na str. 13-14 zaskarżonego postanowienia. Z kolei twierdzenia faktyczne podnoszone przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogły być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c., zważywszy na funkcję postępowania przed tym Sądem jako tzw. sądem prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na mocy art. 520 k.p.c.

aj

l.n